

Quan a començaments dels anys 50 l'avi Botín va decidir obrir a Catalunya una xarxa d'oficines del Banc de Santander (encara no havien tret el "de" del mig), no podia ni

sospitar que, quaranta-cinc anys després, els bancs controlats ara pels seus fills tindrien més de 1.000 oficines escampades per tots els Països Catalans! Des del primer moment en què va decidir créixer i que el Santander sortís de Cantàbria per convertir-se en un banc d'àmbit estatal, l'avi Emilio Botín va tenir present que per fer negoci de veritat havia de tenir una posició sòlida a Catalunya.

Era una fura i no va desaprofitar la primera oportunitat. El Barça necessitava finançament per construir el Camp Nou, i el Santander li va deixar els diners. Gràcies a això va cremar etapes: els diners de les quotes dels socis barcelonistes passarien per les seves oficines. El 1951 va obrir-ne la primera a Barcelona.

La cosa anava bé i l'avi dels Botín va continuar llançat. El 1964 va comprar el banc Soler i Torra i va incorporar les oficines a la xarxa del Santander. L'amo del Soler i Torra, Ignacio Soler de la Riva, va vendre el banc a canvi d'accions del Santander, i ara també forma part del

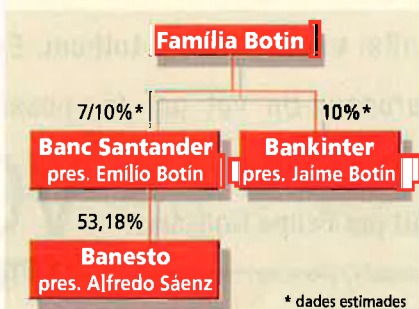
Des que es van plantejar de fer negocis fora de Cantàbria, els Botín sempre han dedicat una atenció preferent al nostre país.

consell d'administració. El periodista Mikel Amigot, autor del llibre sobre els Botín, descriu Soler de la Riva com un "home de posició, barceloní, sord, una bona persona". De posició, segur. El paquet d'accions que té del Santander val més de 6.500 milions de pessetes. De fet, té més accions en propietat que cap dels membres de la família Botín que són presents a la mateixa taula del consell, més fins i tot que el president, Emilio Botín fill.

Un altre soci català destacadíssim dels Botín és el jove Joaquim Folch-Rusiñol i Corachan, president d'Indústries Titan (els que fabriquen les pintures Titanlux). Als seus quaranta-dos anys té també un importantíssim paquet d'accions del Santander que val més de 6.000 milions de pessetes. En Folch forma part, igualment, del selecte grup de vint persones que s'asseuen al consell d'administració del banc. Cinc dels vint consellers són de la família, però només la filla del president, Ana Patricia, supera per poc el nombre d'accions que té en Folch. És una anècdota, perquè tots els consellers, tant si tenen moltes accions com si en tenen poques, no pinten res. Qui mana és Emilio Botín i a qui no li a-

ORIOL MARTÍ

Els bancs dels Botín

gradi ja sap on és la porta, la mateixa filosofia que va aplicar tota la vida l'avi Botín i que sempre li va anar tan bé.

En Folch, en fi, és un d'aquests socis ideals que deixen fer als Botín i que estan disposats a firmar on sigui perquè les coses al Santander continuïn anant tan bé com fins ara. Al capdavant, Joaquim Folch va heretar del seu pare tant la participació en el banc dels Botín com la cadira en el consell. Però tot indica que ho sabrà gestionar: en Folch fill és tot un "JASP" format a la Politècnica i al IESE de Barcelona, que va ampliar estudis a Nova York.

Entre els vint consellers hi ha també el basc Alfredo Sáenz, president de Banesto, que coneix molt bé el món català de les finances perquè va dirigir Banca Catalana durant bastants anys, primer com a conseller-delegat i després com a president, fins que se'n va anar a Madrid com a vice-president del Bilbao Biscaia. Alfredo Sáenz va sanejar Catalana després de la forta crisi que va patir a començaments dels 80. Sáenz era un home del Biscaia, el banc que es va quedar l'entitat fundada per Jordi Pujol.

L'experiència de Sáenz en el sanejament de Catalana va ser decisiva en el seu futur professional i és la causa que ara sigui un dels principals col·laboradors de Botín. Sáenz va demostrar a Barcelona una gran sensibilitat cap al país i cap a la situació en què havien quedat els antics accionistes fundadors de Banca Catalana. En poc temps va aprendre català i mentre va ser president de Catalana es feia dir "Alfred". A part d'això, l'encert en el redreçament de l'entitat va fer que pugés punts i, quan el Banc d'Espanya va necessitar una persona per salvar Banesto després de les malifetes de Mario Conde, no va dubtar a encarregar la feina a Sáenz. I Botín va renovar-li la confiança, confirmant-lo com a president de Banesto quan va comprar l'antic banc de Mario Conde.

"Barcelona, Mallorca, Eivissa i Alacant". Entre els negocis no bancaris del grup Santander als Països Catalans criden l'atenció els hotels i algunes altres inversions en el sector turístic. A Barcelona, per exemple, han estat socis durant molts anys de Joan Gaspart, vice-president del Barça (una altra vegada el Barça!), amb qui van compartir fins fa poc la propietat de l'Hotel Princesa Sofía. Ara el Santander continua d'accionista del conegut hotel de la Diagonal, però com a soci minoritari del grup àrab que va comprar les accions de Gaspart.

El banc dels Botín és propietari també de l'Hotel Melià Madrid, de cinc estrelles, a través d'una societat amb seu a Mallorca que es diu Realtur, "Realizaciones Turísticas". De president de Realtur hi tenen l'industrial Josep Melià i Sinisterra, un mallorquí de més de vuitanta anys, nascut a València, fundador de l'agència Viatges Melià. En Melià va aprendre l'ofici du-

Joaquim Folch-Rusiñol (dalt, a l'esquerra), propietari d'Indústries Titan, SA, amb Pasqual Maragall en el moment de la signatura d'un protocol de col·laboració per pintar els mercats municipals de Barcelona. Folch és un dels principals socis catalans d'Emilio Botín, amb un paquet d'accions del Santander que val més de 6.000 milions de pessetes. A l'altra pàgina, una imatge de la reconstrucció del Liceu de Barcelona. El Santander va lliurar 100 milions de pessetes per a la reconstrucció del Gran Teatre: les obres socials són una de les principals estratègies d'adquisició de nous mercats.

rant la Segona Guerra Mundial, quan va ajudar molts fugitius dels països en guerra a exiliar-se...

A les Illes els Botín també tenen tractes, indirectes, amb els Matutes, els "amos" d'Eivissa (vegeu EL TEMPS núm. 572). Indirectes, perquè passen per Torí, la capital del Piemont italià, on hi ha la seu de

l'antic Instituto Bancario San Paolo. Emilio Botín coincideix des de l'estiu passat al consell d'administració de l'entitat italiana amb Abel Matutes Tur, cosí del vice-president del Partit Popular. Totes dues famílies són accionistes del banc italià, en procés de privatització. El Santander té un 2% del San Paolo i els Matutes un 0,5%...

I tornant al sector turístic, els Botín —o millor dit, el Santander— té una altra participació significativa des de fa poc temps a la comarca de l'Alacantí. La tenen des del febrer del 94, quan es va constituir a Mutxamel la societat Bonalba 2000, que presideix Eduardo Imbermol i que, en realitat, pertany en un cent per cent al Santander, que hi va invertir 1.636 milions de pessetes. L'objecte social és la construcció i explotació d'un camp de golf, un esport molt arrelat entre els Botín, que tenen el mateix "Seve" Ballesteros a la família. "Seve" és gendre d'Emilio Botín III.

I és que la família Botín té de tot. Des de banquers, fins a esportistes i mecenes culturals. És el cas de la mateixa senyora Botín, Paloma O'Shea, que ha introduït en la família la sana afició per la cultura i sobretot la música clàssica. De fet, des que un dels avantpassats dels Botín va descobrir les coves d'Altamira, Paloma O'Shea ha estat la que ha fet més per la cultura dins de la família, una família que com és evident només tenia una afecció: guanyar diners, almenys fins fa poc. Tothom coincideix a dir que la primera dama del Santander va estar

darrere de la ràpida decisió d'Emilio Botín de viatjar a Barcelona, mentre les cendres del Liceu encara fumejaven, per lliurar un xec de 100 milions de pessetes a Jordi Pujol per a la reconstrucció del Gran Teatre.

Jordi Fortuny

Nombre d'oficines dels bancs controlats pels Botín

	Grup Santander	Grup Banesto	Bankinter
Principat	199	291	31
País Valencià	114	251	32
Illes Balears	36	31	5